

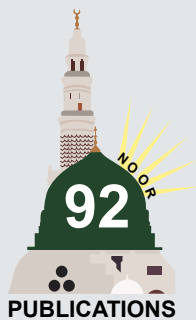
Profetene Ibrahim og Ismail ﷺ

Noor 92 Publications

Noor 92 Publications,
Islamsk Litteraturforening
og
Norsk Muslimske Kunst- og Kulturforening

Profetene Ibrahim og Ismail

© Noor 92 Publications 2019

© Norsk Muslimsk Kunst- og Kulturforening 2019

© Islamsk Litteraturforening 2019

Profetene Ibrahim og Ismail ﷺ

ISBN 978-82-93517-09-2

Det må ikke kopieres fra dette manuset i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengselsstraff.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الصلاة والسلام على رسول الله

INNHold

Profeten Ibrahim (Abraham) ﷺ	4
Gud er evig	6
Onkelen advares	8
Avgudsstatuene knuses	10
Kong Nimrod	14
Gud gir liv til de døde	14
Prinsesse Hajar (Hagar) ﷺ	16
I den øde dalen	18
Profeten Ismail (Ismael) ﷺ	20
I Mekka	20
Profeten Ibrahims ﷺ drøm	24
Det hellige huset Kaba bygges	26
Oppgave 1	29
Oppgave 2	30
Oppgave 3	31
Oppgave 4	32
Kilder	37

Profeten Ibrahim (Abraham) ﷺ

Profeten Ibrahim ﷺ ble født i byen Ur, og han var sønn av Tarah. Tarah fikk profeten Ibrahim ﷺ da han var 75 år. Han hadde også to andre sønner, de het Nahor og Haran. Haran var faren til profeten Lot ﷺ. Haran døde mens faren hans levde, mens profeten Ibrahim ﷺ og broren Nahor mistet faren svært tidlig. Det området som de bodde i, er kjent som Babylon i dag, men på den tiden het det Kaldea.

Noen av folket tilba statuer av steiner og trær, andre tilba stjerner, planeter, månen, solen, og en gruppe tilba kong Nimrod.

Faren i huset der profeten Ibrahim ﷺ vokste opp, het Azar. Han var onkelen til profeten Ibrahim ﷺ, men profeten Ibrahim ﷺ kalte ham far, for det var han som oppdro ham. Det gjorde han for å respektere Azar, og Azar tok ham som sin sønn, derfor kalte han ham sønn. Azar pleide å lage statuer. Han var ikke sterk i sin tro (flerguderi), og var en gudsfornekter. Profeten Ibrahim ﷺ var imot det hans onkel Azar gjorde, og det resten av folket i byen gjorde, og han viste seg å være imot det fra barndommen av. Gud sier: «Sannelig, sannelig, Vi ga Ibrahim sannhetens erkjennelse i en tidlig alder, og Vi var allvitende om ham» (Koranen 21:51).

Som liten gutt la profeten Ibrahim ﷺ merke til at hans onkel Azar lagde merkelige statuer. Han spurte ham en dag om hva det var for noe han lagde. Da svarte Azar at han lagde statuer av gudene.

Årene gikk, og profeten Ibrahim ﷺ ble eldre, og avskyen for disse statuene vokste i ham. Han kunne ikke begripe hvordan et vist menneske kunne lage noe selv og så

tilbe det. For de kunne verken spise eller drikke, de kunne ikke snu seg engang hvis noen snudde dem opp ned. Hvordan kunne de være til nytte for menneskene, de var jo fullstendig avhengige av menneskene.

Folket i Babylon hadde et stort tempel der de hadde omtrent 500 statuer. De små var rundt omkring på utsiden, og de store var på innsiden av sirkelen. Statuen som ble forgudet mest av folket i Ur, var deres månegud Nanna.

Onkelen Azar ville at nevøen skulle bli tempelprest når han ble voksen. Profeten Ibrahim ﷺ skulle lære folk om hvor bra det var å tro på disse avgudsstatuene som han selv hatet så sterkt.

Gud er evig

En dag gikk profeten Ibrahim ☪ til fjellet, og der fant han en hule hvor han gikk inn og lente seg mot veggen for å hvile. Han så opp mot himmelen, og så på alt det som var der oppe. Han så på stjernene og månen, han begynte å tenke at de følger noens plan, de kommer og går ifølge noen, hvordan kan de være verd å tilbe, de er avhengige av noen på samme måte som menneskene.

Gud sier: «Slik viste Vi Ibrahim himlenes og jordens rike, for at han skulle bli av dem med fullkommen tro. Da natten la seg over ham, så han en stjerne, han sa: 'Er det den dere lager til min Herre?!' Men da den falt, sa han: 'Jeg liker ikke dem som faller.'

Da han så månen skinne, sa han: 'Er det den dere lager til min Herre?!' Men da den forsvant, sa han: 'Hvis ikke min Herre hadde veiledet meg, ville jeg visselig vært av det villfarne folk!'

Da han så solen stige opp og skinne, sa han: 'Er det den dere lager til min Herre, for den er jo størst?!' Men da også den gikk ned, sa han: 'Mitt folk, jeg tar sterk avstand fra alt det som dere likestiller med Gud! Sannelig, jeg har vendt hele mitt vesen mot Ham som skapte himlene og jorden, som en engudsdyrker – rettet fullstendig mot sannheten, og jeg kan aldri være av flergudsdyrkerne.' Men folket hans begynte å krangle med ham, så han sa: 'Krangler dere med meg om Gud, enda Han har veiledet meg? Jeg frykter ikke alle disse avgudene som dere likestiller med Ham, unntatt hvis Herren vil skade meg. Min Herre har omsluttet alle ting i Sin viten. Vil dere da ikke godta formaningen? Hvordan skulle jeg vel frykte slike avguder som dere likestiller med Gud, når dere ikke frykter at dere likestiller med Gud avgudsstatuer som Han ikke har sendt ned noen autorisasjon til dere om? Hvilket av de to

partiene har mer rett til å føle seg trygg fra pinen, hvis dere vet?» (Koranen 6:75–81).

Under denne diskusjonen med folket forklarte profeten Ibrahim ﷺ dem: Disse tingene – månen, stjernene og solen – er ikke evigvarende. De kommer og forsvinner, de er en del av noen andres plan, for hvis de var Gud, ville de ikke ha forsvunnet, men vært der evig og skint for alltid.

Profeten Ibrahim ﷺ rådet folket til å la være å be til disse avgudsstatuene og de andre tingene som de hadde gjort til sine guder. Han spurte dem: «Hva er dette dere tilber?» De svarte: «Dette er det våre fedre tilba, derfor tilber vi dem!» (Koranen 21:52–53). Alle var utilfredse med ham, men den som var mest utilfreds med ham, var hans onkel Azar, som hadde oppdratt ham som sin egen sønn. Derfor følte profeten Ibrahim ﷺ at han måtte redde onkelen fra Guds vrede.

Onkelen advares

Profeten Ibrahim ﷺ sa: «Kjære far! Sannelig, det har kommet til meg kunnskap som ikke har kommet til deg, derfor følg meg, jeg skal vise deg den rette veien. Far! Tilbe ikke Satan! Sannelig, Satan er svært ulydig mot den Allbarmhjertige! Far! Sannelig, jeg frykter for at den Allbarmhjertiges pine skal ramme deg, og at du blir Satans følgesvenn.»

Azar sa: «Ibrahim! Er du vendt bort fra mine guder? Hvis du virkelig ikke gir deg, vil jeg visselig steine deg! Ha deg vekk fra meg for en lang tid.»

Profeten Ibrahim ﷺ ble såret og sa før han gikk sin vei: «Fred være med deg! Jeg skal fortsatt be om tilgivelse for deg fra Herren. Sannelig, Han er veldig nådig mot meg. Men jeg holder meg vekk fra dere og de som dere tilber utenom Gud. Jeg holder meg herved engasjert i Herrens

tilbedelse. Forhåpentlig vil jeg ved Herrens tilbedelse ikke bli mislykket» (Koranen 19:43–48).

Avgudsstatuene knuses

Snart skulle det holdes en liten festival utenfor byen på den andre siden av elven. Der var nemlig samlingsplassen til folket. Det var en gylden mulighet for profeten Ibrahim ﷺ.

Hans onkel spurte om han skulle bli med og feire høytiden, men profeten Ibrahim ﷺ sa at han var syk. Alle i byen skulle til samlingsplassen for å feire og more seg.

Han ventet til alle hadde dratt til festivalen, så listet han seg ut mot templet i byen. Byen var tom for mennesker og det samme var templet, selv templets tjenere og prester hadde dratt til festivalen. Profeten Ibrahim ﷺ hadde med seg en skarp øks. Han gikk bort til statuene, og så på dem og den maten som lå foran dem som offergave. Han spurte en av statuene: «Maten foran deg blir kald, hvorfor spiser du den ikke?» Statuen maktet ikke å svare. Han spurte resten av statuene: «Vil ikke dere heller spise maten deres? Hva feiler det dere at dere ikke svarer?!»

Etter dette begynte profeten Ibrahim ﷺ å knuse statuene, han knuste den ene etter den andre, men lot én være igjen. Det var den største avgudsstatuen. Han hengte øksen rundt halsen på den og forlot templet.

Da folket kom tilbake fra festivalen og gikk inn i templet, så de at gudene deres lå på bakken med hodene kappet av og andre kroppsdeler knust i biter. Folk spurte: «Hvem kan ha gjort dette?» Profeten Ibrahim ﷺ navn var det første navnet som slo alle.

Folket ønsket at profeten Ibrahim ﷺ skulle stilles for høvdingene. Merkelig nok var det akkurat det profeten Ibrahim ﷺ ville, slik at han kunne få svart dem foran alle. De spurte ham om det var han som hadde begått denne forbrytelsen. Han sa: «Spør han store som fortsatt er like hel og fin, han har jo også en øks rundt halsen!»

Folket svarte at han visste godt at avgudsstatuene ikke kunne snakke. Nå hadde profeten Ibrahim en sjanse til å forklare dem at det de gjør, er uklokt. De forstod det han sa, men deres stahet lot dem ikke tro på ham. Profeten Ibrahim ble lenket fast.

De ville straffe ham og samtidig sette et eksempel for resten av folket, slik at ingen andre skulle våge å gjøre noe lignende. De bestemte seg for å kaste ham i en slik ild som ingen før hadde sett. Alle i byen ble beordret til å samle ved. Folk som var syke, sverget at de også skulle samle ved, for hvis de gjorde det, ville de nok bli helbredet av gudene.

I flere dager samlet de brensel så de kunne brenne profeten Ibrahim . Det ble gravd en grop i bakken, og alt brenselet ble lagt i den, og så tente de på. Ingen hadde før sett større ild, flammene stod i ett med himmelen. Da forstod de ikke helt hvordan de skulle kaste ham i ilden uten selv å ta fyr. En mann sa til dem at de skulle lage en katapult for å skyte ham inn i ilden. De bygget den og la ham på den og bandt hans føtter og armer.

Høvdingene ga ordre til tempelprestene at de skulle skyte profeten Ibrahim ﷺ inn i ilden. Profeten Ibrahim ﷺ ble kastet inn i ilden, men den skadet ham ikke. Den var ikke het lenger, kun flammens bluss lyste, men heten var fullstendig borte. Gud befalte ilden: «Du ild, bli kjølig og harmløs for Ibrahim!» (Koranen 21:69).

Det de hadde bundet profeten Ibrahim ﷺ med, ble brent bort, og han satte seg midt i ilden. Det sies at han kun var 16 år på denne tiden, og at han ble omtrent 40 dager i ilden.

Folkets ansikter begynte å få mørkere farge på grunn av ildens hete, men da ilden endelig tok slutt, gikk folk nær gropen for å se hva som var igjen av profeten Ibrahim ﷺ. Alle ble overrasket da de så ham komme ut av gropen like hel. Dette miraklet fikk noen mennesker til å forandre mening, men de våget ikke å si noe, for de fryktet for sitt liv.

Kong Nimrod

Nimrod het kongen i dette riket. Da kongen fikk vite om denne hendelsen, ble han sint og litt redd for å miste makten. Han var så mektig at folket tilba og tjente ham som om han var en gud.

Han befalte at profeten Ibrahim ﷺ skulle bringes til hans palass.

Da profeten Ibrahim ﷺ ble brakt for ham, sa han: «Hvem er denne Herren din?» Profeten Ibrahim ﷺ svarte: «Min Herre er den som gir liv og død!» Kongen sa: «Jeg gir også liv og død!» Etter det sa han til en av sine menn at han skulle bringe inn to menn. Han befalte at den ene skulle drepes og den andre skulle spares. «Slik gir jeg liv og død til folk», smilte Nimrod lurt.

Da sa profeten Ibrahim ﷺ: «Gud lar solen stå opp i øst, få du den til å stå opp i vest!» Himmelfallen satt kongen på tronen, hva skulle han gjøre nå. Han hadde ikke noe mer å si, for han visste godt at dette evnet han ikke selv om han var så mektig og rik.

Hele riket fikk høre om denne diskusjonen mellom profeten Ibrahim ﷺ og kongen. Han ble kjent for å ha overlevd ilden og for å ha gjort kongen målløs. Han fortsatte med å spre Guds budskap til folket, men det var kun to personer som sluttet seg til ham. Det var en kvinne som het Sara ﷺ, og hun giftet seg med ham. Den andre personen var hans nevø, profeten Lot ﷺ.

Gud gir liv til de døde

Etter at profeten Ibrahim ﷺ forlot Nimrods kongssal, begynte han å tenke dypt etter. Et spørsmål hadde satt seg fast i tankene hans: «Hvordan gir Herren liv til de døde?»

Han var sikker i troen, men han ønsket å se det med sine egne øyne for å gjøre hjertet tilfreds med et syn av Guds allmakt.

Han bestemte seg for å spørre Herren Gud om det. «Herre, vis meg hvordan du bringer de døde tilbake til livet», spurte han. En røst lød: «Har du ikke sikker tro?» Profeten Ibrahim ؑ svarte ydmykt: «Jo, sannelig! Jeg er forankret i troen, men jeg ønsker at hjertet mitt også får ro.» Herren sa: «Ta fire fugler, og tem dem, slik at de føler seg sterkt knyttet til deg, deretter slakt dem, og plasser en bit av hver av dem på forskjellige bakketopper, derpå kall på dem, de vil komme springende til deg. Vit at Gud er allmektig, allvis» (Koranen 2:260). Profeten Ibrahim ؑ gjorde som Gud befalte. Etter å ha temmet fire fugler og gjort dem sterkt knyttet til seg, slaktet han dem og delte dem opp i biter. Så blandet han fuglenes kroppsdeler med fjær og blod, etter det la han hver del langt ifra hverandre, på forskjellige bakketopper. Til slutt gjorde han akkurat som Herren hadde befalt, han kalte på fuglene, og plutselig kom de ilende til ham. Men ingen trodde på dette mirakelet utenom de to andre som trodde sammen med ham – profeten Lot ؑ og Sara ؑ.

Da Profeten Ibrahim ؑ forstod at ingen andre av folket ville tro, bestemte han seg for å utvandre fra byen. Han forlot folket og utvandret til en by som het Harran, og så til Palestina. Etter å ha bosatt seg i Palestina dro han til forskjellige steder for å spre Guds budskap, han dro også til Egypt.

Prinsesse Hajar (Hagar) ❧

I Egypt var profeten Ibrahim ❧ ute på reise med hustruen Sara ❧ for å spre Guds ord. De gikk forbi et område som tilhørte en mektig konge. En av tjenerne til kongen fortalte ham at profeten Ibrahim ❧ hadde med seg en svært sjarmerende og vakker kvinne. Kongen sendte bud etter profeten Ibrahim ❧. Kongen spurte ham: «Hvem er denne kvinnen?» Profeten Ibrahim ❧ svarte: «Det er min søster!» Profeten Ibrahim ❧ måtte lyve, for hvis han ikke hadde løyet, ville han ha blitt drept.

Etter det gikk profeten Ibrahim ❧ til hustruen Sara ❧ og sa: «Sara, det er ingen andre troende enn oss her. Denne kongen spurte meg om deg, og jeg sa at du er min søster, si derfor ikke noe annet!»

Da Sara ❧ gikk inn til kongen, prøvde han å ta tak i henne. Kongen ønsket henne, men hans hånd stivnet og Guds forbannelse tok ham fatt. Han sa til Sara ❧: «Be til Gud for meg, og jeg skal ikke skade deg!» Sara ❧ ba til Gud, og han ble helbredet. Men kongen var en slu person, han prøvde seg igjen på det samme, men igjen stivnet hånden hans, og han kunne ikke gjøre noe. Han sa på nytt til Sara ❧: «Be til Gud for meg, og jeg skal ikke skade deg!» Sara ❧ ba til Gud, og han kunne igjen røre på seg. Kongen ga opp den onde lysten, og ga sin datter Hajar ❧ til Sara ❧ som en bot for sin uforskammede oppførsel, og så ga han henne andre tjenere, penger og dyr. Så reiste de tilbake til Palestina.

I den øde dalen

Sara ¹² og profeten Ibrahim ¹³ hadde ikke barn, derfor ba Sara ¹² ham om å gifte seg med Hajar ¹⁴. Profeten Ibrahim ¹³ giftet seg med Hajar ¹⁴, og hun fødte ham sønnen Ismail ¹⁵. Det fikk Sara ¹² til å føle seg noe misunnelig. Hun ba ham om å ta med Hajar ¹⁴ og hennes nyfødte sønn langt bort fra henne.

Gud åpenbarte for profeten Ibrahim ¹³ at han skulle ta med seg hustruen og sønnen til Mekka.

Profeten Ibrahim ¹³ gjorde som Herren befalte. Han dro av sted med dem. Herren hadde befalt ham å reise til et ufruktbart sted, der fantes det verken vann eller mat, men kun fjell og ørken. Der skulle han forlate dem, men Hajar ¹⁴ skyndte seg etter ham og spurte: «Hvor skal du hen? Skal du forlate oss her i denne ødemarkens dal? Hvem er det du overlater oss til?» Profeten Ibrahim ¹³ svarte henne ikke med et eneste ord. Hun forstod at det var en mening bak det, hun spurte: «Er det Gud som har befalt deg å gjøre det?» Han svarte: «Ja!» Tappert svarte hun: «Da har du ikke kastet oss bort!» Etter det gikk hun tilbake til sin plass uten å si et eneste ord. Hun satte seg ned hos sønnen, for alt hun hadde, var dette spedbarnet og noen dadler og en lærflaske.

Profeten Ibrahim ¹³ ba en veldig følsom skuddbønn for hustruen og sønnen: «Herre, lag denne byen til et fredfullt sted, og hold meg og mine barn borte fra å tilbe avgudsstatuer. Herre! De har villedet mange mennesker. Den som følger meg, vil tilhøre meg, og om noen er meg ulydig, så er i sannhet Du alltilgivende, evig nåderik. Vår Herre! Sannelig, jeg har bosatt mitt avkom i den ufruktbare dalen, like ved det hellige huset Ditt, vår Herre, sånn at de må forrette tidebønnen. Gjør Du folkets hjerte følsomt med

kjærlighet mot dem, og forsyn dem med frukt, slik at de må bli takknemlige» (Koranen 14:35–37).

Profeten Ismail (Ismael) ﷺ

Profeten Ismail ﷺ ble født i riket Levanten. Han var 13 år eldre enn halvbroren, profeten Ishaq (Isak) ﷺ. Profeten Ibrahim ﷺ fikk sønnen Ismail ﷺ da han var 86 år, og sønnen Ishaq ﷺ da han var omtrent 100 år.

I Mekka

I den øde dalen var det ikke lett å leve, snart gikk Hajar ﷺ og sønnen tom for både dadler og vann. Hajar ﷺ hadde ammet Ismail ﷺ så lenge hun hadde melk å gi ham, Snart begynte barnet å gråte av sult. Hajar ﷺ var nødt til å reise seg for å finne vann eller mat. Hun gikk opp på høyden Safa, men kom fort ned igjen. Etter det gikk hun mot den andre bakken Marwah. Hun gikk så lenge hun kunne se sønnen, men idet hun ikke kunne se ham lenger, begynte hun å småløpe. Hun fant heller ikke noe mat eller drikke ved denne bakken. Til slutt måtte hun gi seg, for hun hadde selv ikke spist eller drukket på en stund, og det var veldig varmt. Hun ble utmattet, men hadde ikke funnet en eneste dråpe vann. Desperat etter mat eller vann for sønnen løp hun syv ganger mellom disse to høydene. Den siste gangen hun nådde høyden Marwah, hørte hun en stemme, og plutselig så hun en engel stå der Zamzam-brønnen er i dag. Den gravde i bakken med vingen, og vannet begynte å sprudle fram fra det stedet. Hun skyndte seg å grave en liten grop der med hendene, så fylte hun lærflasken med Zamzam-vannet. Vannet fortsatte å sprudle selv etter at hun hadde fylt lærflasken. Nå drakk hun seg utørst på vannet og ammet sønnen.

Hun levde alene en stund der med sønnen, men så en dag kom det et folk, Jorhom fra Jemen. De var tørste og lette etter vann. De så fugler fly over der Hajar ﷺ og sønnen var. De forstod at det var vann å finne der. Da de kom fram, spurte de om å få bosette seg der. Hajar ﷺ godtok det, men gjorde det klart for dem at vannet ikke skulle tilhøre dem. Begge partene ble enige.

Profeten Ismail ﷺ vokste opp blant dette folket og lærte arabisk av dem.

Profeten Ibrahims ﷺ drøm

En dag kom profeten Ibrahim ﷺ til sønnen og sa: «Kjære sønn! Jeg ser i drømmen at jeg ofrer deg, så tenk grundig over hva du mener.»

Profeten Ismail ﷺ svarte: «Far! Gjør det du blir befalt; hvis Gud vil, vil du finne meg av de tålmodige» (Koranen 37:102). Han visste godt at det en profet drømte, var bestemt til å bli sant.

Far og sønn gikk til offerstedet der sønnen skulle ofres. Profeten Ibrahim ﷺ fortalte sønnen at de skulle gå til dalen Mina for å gjøre det Gud hadde befalt. På veien kom Satan, han forsøkte å overtale profeten Ibrahim ﷺ til å ikke adlyde Guds befaling. Profeten Ibrahim ﷺ steinet ham tre ganger, hver gang kastet han syv steiner på ham. Etter det ble Satan oppgitt og gikk sin vei.

Da de kom fram til offerstedet, la profeten Ibrahim ﷺ sønnen på bakken og plasserte kniven på hans nakke, så begynte han å skjære. Da ropte Herren til Sin sanne tjener: «Ibrahim! Sannelig, du har bevist din drøm sann!» (Koranen 37:104–105).

Profeten Ismail ﷺ ble byttet ut med en sauebukk. Denne sauebukken ble sendt fra himmelen. Den var hvit med store øyne og horn, og før den kom til jorden, beitet den 40 år i paradiset. Slik belønnet Gud profeten Ibrahim ﷺ, for han bestod den vanskelige prøven.

Det hellige huset Kaba bygges

Profeten Ibrahim ﷺ skulle få en annen stor oppgave i livet, det var nemlig å gjenoppbygge det hellige huset Kaba. Gud viste ham hvor det hellige huset skulle stå. Herren befalte: «Ikke likestill noe som helst med Meg! Hold huset Mitt rent for dem som vandrer rundt det, og dem som står, bøyer seg og kneler med ansiktet ned der! Rop ut høyt blant folk om pilegrimsferden; de vil komme til deg til fots og ridende på magre kameler fra alle dype fjellstier» (Koranen 22:26–27).

Profeten Ibrahim ﷺ dro av sted for å besøke sønnen. Han så ham ved Zamzam-brønnen, der satt han og spisset sine piler. De løp mot hverandre og omfavnet hverandre. De var svært glade for å se hverandre. Profeten Ibrahim ﷺ sa: «Sønn! Gud har befalt meg noe!» Profeten Ismail ﷺ svarte: «Far, gjør det Gud befaler!» Profeten Ibrahim ﷺ spurte: «Vil du hjelpe meg?» Profeten Ismail ﷺ så på sin far og svarte bestemt: «Ja, selvfølgelig vil jeg det!» Da fortalte han ham om det som Herren befalte.

Profeten Ismail ﷺ løftet og ga profeten Ibrahim ﷺ steinene som han bygget det hellige huset med. Etter at de var ferdige med å legge grunnmuren og bygge det ene hjørnet, ba profeten Ibrahim ﷺ sønnen om å hente den beste steinen, slik at han kunne sette den i det hjørnet. Men profeten Ismail ﷺ sa at han følte seg sliten og slapp. Profeten Ibrahim ﷺ sa: «Kom deg av gårde, uansett hva du føler!» Da kom engelen Jibril (Gabriel) ﷺ med den svarte steinen (*al-Hajar al-aswad*).

Profeten Ibrahim ﷺ stod på en stein som fungerte som heis mens han bygget det hellige huset. Denne steinen står i dag ved det hellige huset Kaba, og på steinen finnes avtrykk av profeten Ibrahims ﷺ føtter. Det stedet der det

står, er kjent som «*Maqam Ibrahim* (stedet der profeten Ibrahim ﷺ stod)».

Etter at de var ferdige med å bygge det hellige huset, ba de følgende: «Vår Herre! Godta dette fra oss. Sannelig, Du er den Allhørende, den Allvitende. Vår Herre! Gjør oss til Dine undergivne, og gjør blant våre kommende generasjoner et samfunn som er bare Deg undergивen. Lær oss våre tilbedelsesritualer og se i nåde til oss! Sannelig, Du er den Allbenådende, den evig Nåderike. Vår Herre! La oppstå blant dem fra deres egen midte det sendebudet (Mohammad ﷺ) som skal resitere for dem Dine åpenbaringer og lære dem skriften og visdommen og rense dem. Sannelig, Du alene er den Allmektige, den Allvise» (Koranen 2:127–129).

Etter det befalte Herren profeten Ibrahim ﷺ å kalle alle menneskene til pilegrimsferden ved det hellige huset Kaba. Engstelig sa han: «Herre, jeg er redd ingen vil høre min stemme!» Da svarte Gud: «Din oppgave er å rope ut, Vår oppgave er å få stemmen fram!»

Profeten Ibrahim ﷺ stilte seg på fjellet Abu Kubais og ropte ut: «Sannelig, Gud har pålagt dere pilegrimsferden, kom for å utføre pilegrimsferden for Gud!» Profeten Ibrahim ﷺ ropte, og Gud styrte stemmen. Siden den dagen ble det lagt kjærlighet til Kaba i menneskenes hjerte.

Da profeten Ibrahim ﷺ døde, var han 175 år. Sønnene hans begravde ham i byen al-Khalil (Hebron) i Palestina. Han ble gravlagt ved hustruen Sara ﷺ.

Profeten Ismail ﷺ levde resten av livet i Mekka og ble begravd ved sin mor Hajar ﷺ. Han ble 137 år. Han fikk 12 sønner som Mekkas 12 stammer stammet fra.

Oppgave 1

Sett ✓ hvis det er korrekt, og ✗ hvis det er feil.	Svar
1. Profeten Ibrahim ﷺ var sønnen til Azar.	
2. Hajar ﷺ var en prinsesse.	
3. Profeten Ismail ﷺ hjalp sin far med å bygge det hellige huset Kaba.	
4. Profeten Ibrahim ﷺ ble befalt å la Hajar ﷺ og sønnen være igjen i en dal i Egypt.	
5. Det var den store statuen som knuste de små statuene.	
6. Profeten Ibrahim ﷺ beviste sin drøm sann.	
7. Profeten Ismail ﷺ lærte arabisk av Jorhom-folket.	
8. Profeten Ismail ﷺ fikk 12 sønner.	
9. Zamzam-vannet fosset ned fra himmelen.	
10. Azar ville at profeten Ibrahim ﷺ skulle bli tempelprest.	
11. Profeten Ibrahim's ﷺ folk tilba Gud alene.	
12. Det hellige huset Kaba ligger i Medina.	
13. Nimrod var en mektig konge som folk tilba.	

Oppgave 2

Finn ord fra teksten

O	A	D	G	E	H	J	M	O	Q
B	F	C	I	S	A	R	A	L	N
S	T	R	V	F	G	I	M	K	P
R	U	M	E	K	K	A	V	Y	Z
I	N	B	V	X	Z	R	S	A	A
M	B	Y	U	M	I	A	Å	S	M
C	V	R	A	Q	S	B	Æ	D	H
X	C	Z	A	W	M	I	Ø	F	A
Z	Q	V	B	H	A	S	L	T	J
Y	L	O	F	G	I	K	I	G	A
S	Å	B	K	J	L	M	Y	T	R
E	W	D	R	Ø	M	I	U	T	B

Ordbank: Ibrahim, Ismail, Sara, Hajar, Zamzam,
evig, Mekka, ofre, arabisk, drøm

Oppgave 3

A) Profeten Ibrahim ﷺ

Svar	Sett setningene i riktig rekkefølge ved å angi nr.
	«Spør han store som fortsatt er like hel og fin, han har jo også en øks rundt halsen!»
	«Herre, vis meg hvordan du bringer de døde tilbake til livet.»
	«Sannelig, sannelig, Vi ga Ibrahim sannhetens erkjennelse i en tidlig alder, og Vi var allvitende om ham.»
	Hun satte seg ned hos sønnen, for alt hun hadde, var dette spedbarnet og noen dadler og en lærflaske.
	«Gud lar solen stå opp i øst, få du den til å stå opp i vest!»

B) Profeten Ismail ﷺ

Svar	Sett setningene i riktig rekkefølge ved å angi nr.
	Han så ham ved Zamzam-brønnen, der satt han og spisset sine piler.
	Hun ble utmattet, men hadde ikke funnet en eneste dråpe vann.
	«Vår Herre! Godta dette fra oss. Sannelig, Du er den Allhørende, den Allvitende.»
	«Jeg ser i drømmen at jeg ofrer deg, så tenk grundig over hva du mener.»
	De forstod at det var vann å finne der.

Oppgave 4

A) Hva står i historiene?

1. Hva sendte Gud fra himmelen for at det skulle bli ofret istedenfor profeten Ismail ﷺ?

Svar: _____

2. Hva skulle profeten Ibrahim ﷺ bygge sammen med sin sønn?

Svar: _____

3. Hva het dalen der profeten Ibrahim ﷺ skulle forlate sin hustru og sønn?

Svar: _____

4. Hva sa profeten Ismail ﷺ til faren om drømmen hans?

Svar: _____

B) Hva forteller historiene?

1. Hva ba profetene Ibrahim og Ismail ﷺ om etter å ha bygget det hellige huset Kaba?

Svar: _____

2. Hvordan gjorde profeten Ibrahim ﷺ kong Nimrod målløs?

Svar: _____

3. Hva skjedde med profeten Ibrahim ﷺ etter at han knuste statuene?

Svar: _____

Kilder

Hussain, Abo Mahi Yasir. *Historiene om profetene*. Oslo: Noor 92 Publications, 2016.

Tegningene er inspirert av illustrasjonene til:

Bakr, Majdi. *Qisas al-anbiya: Ibrahim*. Kairo: Dar al-mostaqbal, 2009.

_____. *Qisas al-anbiya: Ismail*. Kairo: Dar al-mostaqbal, 2009.

Az-Zohayri, Atiyyah. *Qisas al-anbiya lil-atfal: Ibrahim wa Ismail wa Ishaq*. Kairo: Dar al-fadilah, 2005.

Tegningene i dette heftet er tegnet av:

Mahi Hussain (10 år)

Sara Nor Hussain (12 år)

Abdul-Rehman Hussain (9 år)

Siraj Hussain (9 år)

En profet som er kjent som profetenes far, og som alle de tre store monoteistiske religionene har et sterkt bånd til, er en viktig person i Koranen. Gud tester ham og sønnen gjennom flere prøver. Ved tålmod, håp og kjærlighet til Gud består de sine prøver. I dette heftet vil du lære mer om historiene om profetene Ibrahim og Ismail ﷺ. Historiene er gjengitt med tegninger.

Hefтет inneholder oppgaver som utfordrer dine kunnskaper om historiene.

ISBN 978-82-93517-09-2

www.noor92publications.no